

เวลาถิ่นนี้





บทที่ 1

เลยเขตแดนด้านตะวันออกของกรีนวูด แรนช์ออกไป สีส้มรินรดพาดท้องฟ้า
จับขอบเมฆจนดูเหมือนเปลวไฟ

เปลวไฟ

ฉันกำขนแผงคออ่อนนุ่มเหมือนไหมของบลิสไว้เต็มอุ้งมือ หลับตาแน่น
เบื้องหลังดวงตา ฉันค้นหาควีนส์คัมมัตว์ กลิ่นไม้และพลาสติกไหม้ เสื้อทีมเบสบอล
ฟิลาเดลเฟียฟิลาธีร์อะไฟ และรูปเด็กทารก ค้นหาเสียงไซเรนรถและเสียงกรี๊ดร้อง
อะไรก็ตามที่บ่งบอกถึงไฟไหม้

ค้นหาพ่อ

ใต้ร่างฉัน ม้าพ่นลมออกมาทางจมูก ฉันถอนหายใจ คลายมือออกและ
ลูบขนแผงคอของฉันให้กลับเข้าที่ ไม่มีอะไรเลย สิ่งที่ฉันสร้างขึ้นมาเป็นเพียง
ความว่างเปล่าก้อนใหญ่อีกครั้ง กว่าสี่สิบปีแล้วตั้งแต่อุบัติเหตุที่จบชีวิตพ่อ
ฉันลง และความทรงจำก็ยังคงต่อต้านความพยายามทั้งหมดของฉันที่จะปลดปล่อย
มันออกมา

ฉันลืมตาเมื่อสิ่งหนึ่งวาบขึ้นหลังเปลือกตา

ผนังสีขาว แสงสีขาว เสื้อคลุมสีขาวที่ใช้สวมในห้องทดลอง กลิ่นฉุนรุนแรง

Mila 2.0 ตอน นี้

ของน้ำยาฆ่าเชื้อ

ผิวหนังของฉันทันยุบยิบ จากโรงพยาบาลที่ฉันทูกส่งตัวไปหลังจากไฟไหม้หรือเปลาณะ นี่เป็นสิ่งที่ใกล้เคียงที่สุดเท่าที่ฉันจำได้นับจนถึงตอนนี้

ฉันคว้าภาพเหล่านั้น พยายามจะดึงให้ปรากฏกับสายตา แต่มันก็หายไปเร็วพอๆ กับตอนที่เกิดขึ้น

และเมื่อฉันลืมตาขึ้น สิ่งที่ไม่ได้หายไปก็คือรั้วที่ปักดินขวางทางเราอยู่ เสาสีขาวโพลขึ้นมากันแบ่งสี่เหลี่ยมที่แผ่กว้างออกไปอย่างไม่ลดละ

อีกสิ่งหนึ่งที่จะไม่หายไปแน่นอนเท่าๆ กับที่ฉันอยากให้เป็นตรงกันข้ามอย่างนั้นหรือ เคลียร์วอเตอร์ มินนิโซตาอันเก่าแก่แสนสุข บ้านใหม่ของฉันตั้งแต่เมื่อสามสิบวันที่ผ่านมา แผ่นดินแห่งผืนหญ้า ต้นไม้ ฝุ่น บ้านแบบฟาร์มสมัยเก่าที่กระจายอยู่ระหว่างแปลงที่ดินสำหรับทำฟาร์มปศุสัตว์ เมืองแห่งรถบรรทุกใช้งานและปุ๋ยคอกที่เหมือนดินก้อนหนาส่งกลิ่นเหม็น เมืองที่เลิกเสียจนไม่มีโรงหนังของตัวเองด้วยซ้ำ ร้านแมคโดนัลด์ก็ไม่มี เป็นสถานที่ซึ่งเคยสืบทอดว่ารายการเดียวในหมวดศิลปะและบันเทิงของเว็บไซต์ Yelp* คือเมาร์ทเท็ม แท็กซี่เดอร์มี**

ไม่มีอะไรบอกถึงความสนุกสนานเพลิดเพลินได้เท่าสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมสัตว์อีกแล้ว

บลิสฟันทลมออกทางจมูกและสะบัดหัวออกจากรั้วกลับไปทางทิศที่เป็นคอกม้า ไปว่ามันไม่ได้หอรก ทุ่งหญ้า ทะเลสาบ และความเยียบสงบที่แผ่ยอมรับได้อย่างง่ายดายนั้นก็ไม่มีความหมายอะไรกับฉันเช่นกัน ไม่มีทาง ในเมื่อความทรงจำที่ดีทุกอย่างถูกสร้างขึ้นเมื่อครั้งอยู่ในฟิลาเดลเฟีย

อย่างน้อยก็ความทรงจำในเรื่องที่ฉันยังสามารถจำได้

ฉันผูกแถมกับปกเสื้อเชิ้ตลายสก๊อตสีเขียวกับน้ำตาลของพ่อ ค้นหาเครื่องปลอบใจจากความอ่อนนุ่มของเนื้อผ้า พ่อสวมเสื้อตัวนี้ตอนที่พาฉันฝ่าแฟนทิมฟิลลีในสนามเบสบอลชิติเซินส์ พาร์ก มือของพ่อจับเบาๆ ที่ข้อศอกฉัน ขณะที่

* Yelp เว็บไซต์สำหรับค้นหารายชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ธุรกิจ

** Mount'em Taxidermy ห้องแสดงงานสัตว์ฟอสซิลในเมืองเคลียร์วอเตอร์ รัฐมินนิโซตา

กลิ่นข้าวโพดคั่วกับชอคคอกและร่างกายร้อนระอุของผู้คนตื่นเต็นอยู่รอบตัวเรา

โพรงในอกของฉันขยายกว้างขึ้น เป็นไปได้อย่างไรที่ความทรงจำบางอย่างช่างแจ่มชัดอยู่หลังดวงตา เหมือนดีวีดีที่มีทั้งเสียงและกลิ่น ในขณะที่ความทรงจำอย่างอื่นไม่มีเลยงั้นหรือ

แม่บอกว่าความวิตกกังวลที่ตามมาหลังจากความตายอันโศกเศร้าเป็นเรื่องปกติ มันทำให้แปลกๆ กับสมองของเรา เป็นวิธีที่จะบอกว่าฉันไม่ได้เป็นบ้า แค่เพราะฉันจำโครงสร้างที่ชัดเจนของบ้านเก่าได้ นึกทำทางที่พ่อชูแขนข้างหนึ่งขึ้นๆ ลงๆ เวลาเชียร์ทีมโปรดได้ แต่กลับจำเรื่องง่ายๆ ไม่ได้ อย่างกางเกงยีนส์หรือโปรดของฉันคืออะไร ฉันชอบขี่จักรยานหรือไม่ หรือฉันเคยมีความรักหรือเปล่า

แม่ยืนยันว่าในที่สุดความทรงจำทั้งหมดจะกลับมา

แต่พ่อฉันจะไม่มีวันกลับมา

ฉันจิกเล็บเข้าไปในสายบังเหียน สูดลมหายใจลึกสั้นสะท้าน ทุกอย่างใหม่เป็นเจ้าถ่านไปพร้อมกับบ้านหลังเก่าของเรา

ทุกอย่าง ยกเว้นเสื้อเชิ้ตนาเวนาตัวหนึ่ง

บลิสตะกุกพื้นดิน ตะเภาหญ้ากอกหนึ่งลอยขึ้นมา มันร้องเบาๆ เป็นเชิงอยากให้เห็น

ฉันรู้ว่ามันรู้สึกอย่างไร

ฉันดึงบลิสออกจากรั้วก่อนจะกระตุ้นเบาๆ ให้มันวิ่งเหยาะๆ ตัวมันโยกเป็นจังหวะอยู่ใต้ร่างฉัน ลมเย็นยะเยือกพัดผ่านใบหน้า ฉันเงยหน้าขึ้นให้ลมแรงที่มีกลิ่นหอมของหญ้าคว่ำจับเส้นผม เลื้อย และความเจ็บปวดทรมานที่อาศัยอยู่ตรงที่ควรจะเป็นหัวใจของฉัน ถ้าเพียงแต่ลมจะรับตัวฉันและพาฉันย้อนกลับไปไทม์ไลน์

ความเจ็บปวดที่ปอดของฉันทวีขึ้น เหมือนกำลังพยายามจะแพร่กระจายไปยังส่วนอื่นๆ ของร่างกาย

"ไปกันเถอะ!" ฉันกระแทกสันเท้าเข้าที่สี่ข้างบลิส

เจ้าม้าตัวเมียไม่รอให้บอกซ้ำ ร่างหนักหนึ่งพันห้าร้อยปอนด์ของมันทะยาน

Mila 2.0 ตอน นี้

ไปข้างหน้าทันที พละกำลังแล่นขึ้นมาจากขาของมันและทุ่มเข้าใส่ฉัน ฉันก้มต่ำลง แขนว้างเข้ากับตัวมันให้มากที่สุด มีความสุขกับชนแฝงคอที่หวดใส่ใบหน้า ยิ่งเราทะยานไปเร็วเท่าไร ความเจ็บปวดในอกก็ยิ่งดูเหมือนจะลดลงเท่านั้น รวากับหัวใจที่เต้นแรงของฉันและกีบเท้าที่กระแทกลงไปแต่ละครั้งของบลิสได้ทุบความเจ็บปวดให้กลายเป็นลูกบอลที่เล็กลงเรื่อยๆ

ฉันเร่งบลิสให้เร็วขึ้นอีก

ขณะที่เราโลดแล่นกลับไปยังคอกม้า หินก้อนใหญ่ๆ ก็โผล่ขึ้นตรงหน้า ก้อนหินตกแต่งกำแพงที่คดเคี้ยวผ่านสวนเล็กๆ ของที่ดินยี่สิบห้าเอเคอร์ ฉันชดคำสั่งแม่ไปแล้วด้วยการเสี่ยงควบเร็วกว่าความเร็วขนาดอึดอัดน่าเบื่อ เรื่องกระโดดยังไม่มีการเป็นไปได้เลย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อฉันไม่เคยทำมาก่อน หรือว่าเคย?

ก้อนหินใกล้เข้ามาเรื่อยๆ ฉันจะเบนออกไปเสียเดี๋ยวนี้ หรือจะพยายามอย่างโง่งมในเสี้ยววินาทีสุดท้ายที่จะกระแทกความทรงจำให้กลับมาทำงาน

ฉันปล่อยสายบังเหียนให้เลื่อนหลุดผ่านนิ้วมือ โง่งมจริงๆ

กล้ามเนื้อทรงพลังของม้ารวมตัวกันอยู่ใต้ขาของฉัน และการพุ่งขึ้นไปในอากาศของเราทำให้รู้สึกอัศจรรย์เหมือนฉันเป็นส่วนหนึ่งของบลิส และเราทั้งสองก็กำลังบินอยู่

จนกระทั่งโคลนขยับออกจากใต้เท้าขาของฉัน จนกระทั่งอานเลื่อนหลุด

ฉันเสียการทรงตัว เลื่อนไหลไปด้านข้างพร้อมกับอานที่หลุดออก มองเห็นก้อนหินวิ่งเข้ามาหา ฉันนึกภาพหัวเปิดแบะละเทะเหมือนไข่แตกขณะที่ชีพจรเต้นแรงเหมือนเสียงกลองนาถัวอยู่ในหู

เธอกำลังจะตาย วาบเข้ามาในความคิด

แล้วมือทั้งสองข้างของฉันก็ตวัดออกมา เร็วกว่าที่ฉันรู้ตัวว่าทำได้ด้วยซ้ำ ฉันคิดว่าชนแฝงคอของบลิสไว้แน่น ดึงตัวเองให้ตั้งตรงขึ้นได้ด้วยความง่ายดายอย่างน่าประหลาด เป็นจังหวะเดียวกับที่กีบเท้าหน้าของบลิสกระแทกลงกับพื้นดินพอดี

"ใช่แล้ว!" เสียงหัวเราะเปี่ยมสุขระเบิดออกจากปาก ฉันไม่ได้สร้างภาพอดีตขึ้นมาจริง แต่ฉันรู้สึกมีชีวิตชีวามากกว่าที่เป็นอยู่มาหลายสัปดาห์ เหมือนโลกทั้งใบเป็นภาพที่มีความคมชัดสูงขึ้นมาทันที

อีกอย่าง ฉันมีปฏิกริยารวดเร็วย่างร้ายกาจ ลักวันหนึ่งแม่อาจจะบอกได้ว่ากีฬาเป็นความโดดเด่นในชีวิตส่วนที่หายไปของฉันหรือเปล่า

"มิลา!"

พอพุดถึงก็...

โผล่มาเลย

ฉันดึงบลิสให้ช้าลงและเปลี่ยนเป็นวังเหาะๆ รู้สึกปวดมวนในท้องขณะที่เราเข้าไปลี้ร่างผมเปรี้ยวที่ยืนอยู่ใกล้ถนนทางเข้าโรงยิม

แน่นอน ใบหน้ารูปหัวใจของแม่สงบนิ่งแสดงความมั่นใจเช่นเคย ไม่มีผมสีทองแม้แต่เส้นเดียวหลุดออกจากหางม้าที่รวบไว้อย่างประณีต แขนผมบางแต่แข็งแรงสองข้างกอดไว้ได้ออก บอกเป็นนัยถึงความรำคาญใจ แต่นั่นก็คือปฏิกริยาทั้งหมดที่ฉันได้รับรู้ ผิดหวัง แต่ก็แทบจะไม่ได้ตกใจเลย

ไม่มีอะไรทำให้ฉันโคล เทลลิวิตกกังวลได้หรอก แม้แต่ผ้าบาดเจ็บร้ายแรงที่เธอรักษาอยู่ หรือการย้ายมาอยู่ในรัฐใหม่อย่างกะทันหัน และแน่นอน แม้แต่ลูกสาวผู้หัวใจสลายอย่างหนักและชอบต่อต้านเล็กน้อย

พอฉันบังคับม้าให้หยุด ดวงตาสีฟ้าเข้มของแม่ก็ยังคงนิ่งเฉยอยู่หลังแว่นกรอบสีเหลี่ยม "แม่แน่ใจว่าเคยบอกลูกแล้วนะว่าอย่าขี่ม้าเร็วกว่าแค่เดิน มีความหมายบ้างหรือเปล่า"

ฉันลงจากหลังม้าที่กำลังหอบฟืดฟาดและตบที่คอมันเบาๆ ไหล่กระตุกขึ้น "ไม่มีค่ะ"

คิ้วแม่โค้งขึ้นเหนือแว่นตา เน้นให้เห็นความแปลกใจมากขึ้น แล้วปากที่ปราศจากลิปสติกก็เหยียดออกเป็นเส้นบางๆ

ความสะใจที่พุ่งขึ้นมาฉันไม่ได้ให้ความรู้สึกดีเลย

"เข้าใจละ" แม่ส่ายหัวเล็กน้อย ตามมาด้วยนิ้วเรียวยาวที่ถูตรงระหว่างคิ้ว

Mila 2.0 ตอน หนี

ฉันสังเกตเห็นด้วยความตกใจว่ามือของแม่สั่นตอนที่ยื่นมาหาฉัน ฝ่ามือหงายขึ้น ท่าทางอ่อนวอนที่ไม่ใช่นิสัยปกติของแม่

"ไม่ แม่ไม่เข้าใจ มิลา ขอร้องล่ะ ลูกทำอะไรอย่างนี้ไม่ได้นะ ถ้าเกิดอุบัติเหตุ แล้ว..."

แม่หยุดพูดกะทันหัน แต่มันก็ไม่สำคัญหรอก เลือ่เชื้อตลาดยลก็อตที่ฉันสวมอยู่รู้สึกหนักขึ้นด้วยน้ำหนักของถ้อยคำที่ไม่ได้พูดออกมา

แล้ว...แม่ก็อาจจะเสียลูกไปด้วยอีกคน

เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ย้ายมา ฉันเอาแขนโอบรอบตัวแม่และฝังใบหน้าลงกับช่วงคอโค้งนุ่มสบายของแม่ "หนูขอโทษค่ะ" ฉันพูดเสียงอ้ออยู่กับผิวหนังหอมกลิ่นโรสแมรี่ผสมกับกลิ่นน้ำมันนวดตัวม้า "ต่อไปหนูจะซีซ่าๆ เท่านั้นค่ะ หนูสัญญา"

พอแม่ตัวแข็ง ฉันก็ยิ่งกอดแม่แน่นขึ้น ครั้งนี้ฉันจะไม่ปล่อยแม่ให้หลุดไปหรอก แม่ตบเบาๆ ที่เหนือกระดูกหัวไหล่ซ้ายของฉัน ช่างแสนเบาและลึกลับจนฉันเกือบจะคิดว่าจินตนาการไปเอง รวกับว่าหลังจากหนึ่งเดือนที่ผ่านไป แม่ก็ลืมนิธิ์ทำแบบนี้ไปแล้ว

และฉันก็อาจจะจินตนาการไปเองจริงๆ เพราะครูเดียวแม่ก็ผลัดตัวออกจากอ้อมกอดของฉันและก้าวออกห่าง ฉันพยายามไม่ให้สีหน้าแสดงความเจ็บปวดออกมา ขณะที่แม่ขยับแว่นตาครอบโลหะให้เข้าที่ ซึ่งได้แต่เพิ่มประกายความฉลาดในดวงตาของแม่ ใครๆ มักจะบอกว่าแม่ดูไม่เหมือนสัตว์แพทย์ทั่วไปเอาเสียเลย เพราะมีผมสีทองหนา รูปร่างผอมโปร่ง และโครงหน้าบอบบาง แม่ไม่แต่งหน้า เพราะคิดว่าเป็นเรื่องเสียเวลา และใบหน้าเปล่าๆ ของแม่ก็มีแต่จะทำให้ความสุขตามธรรมชาติยิ่งดูโดดเด่นมากขึ้น

เราสองคนดูแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ฉันเดี่ยกว่า แข็งแรงล่ำสันกว่า มีกลิ่นเนื้อตามธรรมชาติเหมือนพ่อ ผมสีน้ำตาลเหมือนพ่อ และตาเหมือนพ่อด้วย เหมือนม้าพันธุ์เดียวกับม้าแข่งสายพันธุ์แท้ แต่ฉันชอบบอกตัวเองว่าฉันมีใบหน้าที่รูปหัวใจเหมือนแม่

และคือฉันเหมือนแม่ด้วย

"ลูกต้องทำตามกฏนะมิลา แม่อยากให้คุณปลอดภัย"

แม่ถึงเลก่อนจะจับผมสีน้ำตาลยุ่งเพราะลมพัดของฉันทัดเข้าที่หู ขณะที่นิ้วมือแม่แตะเบาๆ ที่ผมกับฉันนั้น แม่หลับตา ได้ยินเสียงถอนหายใจเบาๆ หลุดลอยออกมาจากริมฝีปาก

ฉันยืนนิ่งแข็งอยู่กับที่เพราะท่าทางอ่อนหวานอย่างไม่คาดฝันนั้น กลัวว่าถ้าขยับตัวกะทันหันอาจจะทำให้แม่ตกใจและกลับเข้าสู่ปัจจุบัน ฉันอยากได้แม่ในรูปแบบนี้กลับมากลือเกิน แม่แบบที่มอบกอด จูบ และการปลอบโยนให้ตามที่ต้องการ แต่จนถึงตอนนี้ ฉันก็เชื่อแล้วว่าแม่แบบเก่าไม่ได้เดินทางมาเคลียร์วอเตอร์ด้วย แม่แบบเก่าอาจจะซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักแห่งในฟิลาเดลเฟีย อยู่กับชิ้นส่วนความทรงจำที่หายไปของฉัน

แม่ผละออกห่างอย่างรวดเร็ว มือขวาเลื่อนไปหาจัมมรดซึ่งห้อยอยู่ที่คอพลอยประจำเดือนเกิดของฉัน สร้อยคอที่พ่อให้แม่ตั้งแต่ฉันยังเป็นทารก

หลังจากพ่อตาย แม่ก็ทุ่มเทความรักให้คุณสาวในรูปแบบสัญลักษณ์มากกว่าจะทำในรูปแบบที่จับต้องได้จริง

การหมุนตัวอย่างกะทันหันของแม่ทำให้เตะฝุ่นขึ้นมา ฉันมองดูฝุ่นฟุ้งลอยขึ้นไป เป็นสิ่งเตือนใจเล็กๆ ที่จับต้องได้และบอกถึงการปฏิเสธของแม่ หมอกฝุ่นบางลงเรื่อยๆ จนกระทั่งหายไปในห้องฟ้าสีน้ำเงิน จะเป็นยังไงนะที่หายไปได้ง่ายๆ แบบนี้

"พาบลิสออกไปแล้วเซ็ดตัวมันเสีย แม่จะไปดูเมซี่" แม่ร้องบอกโดยไม่หันกลับมา การก้าวยาวๆ อย่างรวดเร็วพาแม่ไปถึงครึ่งทางที่จะไปโรงนาแล้ว

ถ้าเพียงแต่ฉันจะมีความสามารถในการทิ้งอะไร ไร่ข้างหลังได้เหมือนแม่นะ

"อ้อ แล้วก็เคย์ลีโทรศัพท์มา บอกว่าอยากมารับลูกนั่งรถไปร้านแตรี้ควีน ในอีกครั้งชั่วโมง ลูกไปที่นั่นได้ แต่ห้ามไปไหนอีก เข้าใจมั๊ย"

"คะ" ฉันตอบ เกือบจะห้ามตัวเองไม่ให้กลอกตาไม่ได้ เพราะฉันต้อง

Mila 2.0 ตอน ทวี

ตรงกลับบ้านทันทีที่หลังเลิกเรียน จะไปไหนต้องได้รับอนุญาตก่อน ไม่อาศัยรถใครนอกจากเคย์ลีซึ่งผ่านกระบวนการตรวจสอบอย่างเข้มงวดมาแล้ว คุณคงนึกว่าเราอยู่สลัมในนิวยอร์กหรืออะไรทำนองนั้น

แต่ไม่สำคัญหรอก ฉันไม่มีคนอื่นให้ไปด้วย แล้วก็ไม่มีที่อื่นให้ไปอยู่ดี

ฉันเอนหัวพิงตัวที่มีเหงื่อออกชุ่มของบลิส อาศัยความสบายจากความอบอุ่น และกลิ่นตัวของมัน จากนั้นก็ยึดตัวขึ้นตรง "มาเถอะบลิส ฉันพาแกไปดีกว่า"

บลิสพ่นลมออกทางจมูกเหมือนเห็นด้วย

ฉันออกเดินช้าๆ ไปตามรอยเท้าแม่ ปล่อยสายตาให้กวาดไปตามพื้นดินที่บ่งบอกความเป็นชนบทได้ชัดเจนจริงๆ ทุกอย่างที่นี่บ่งบอกถึงความเป็นชนบททั้งนั้น

อย่างถนนโรยกรวดทางด้านขวา และทางเดินเต็มไปด้วยฝุ่นที่แยกออกไปสู่บ้านพักแรมข้างหน้า ที่อยู่ใหม่ของเราเป็นบ้านจำลองที่หลังเล็กกว่าและเรียบง่ายกว่าของบ้านใหญ่รูปตัวแอลขนาดแปดพันตารางฟุตที่ไม่มีคนอาศัยและอยู่เลยไปข้างหลังครึ่งไมล์ สีขาวขอบเขียวเหมือนกัน เผลอจะมีหลังคาเหมือนกัน ไม่มีเก้าอี้หนังเล่นที่พนักเป็นเหล็กแคะสลักรูปหัวม้า แต่เราก็มืดเคาะประตูรูปหัวม้าทำด้วยทองเหลืองเป็นของเราเองจริงๆ

ทางเดินเต็มไปด้วยฝุ่นทอดต่อไปจากบ้านพักแรมของเราและนำไปยังเรือนทรงเอทางขวาซึ่งเป็นคอกม้า เหตุผลหนึ่งที่แม่กับฉันมาอยู่ที่นี่ ดูเหมือนเจ้าของบ้านมีญาติป่วยอยู่ที่อังกฤษและต้องอยู่ที่นั่นแบบไม่มีกำหนด แม่ก็เลยได้รับการว่าจ้างให้มาเป็นสัตวแพทย์และคนเฝ้าบ้านอยู่ประจำที่นี่

โชคดีของฉัน

ฉันว่าเด็กผู้หญิงบางคนคงตื่นตื่นที่ได้ย้ายมาอยู่ในฟาร์มขนาดใหญ่ห่างไกลจากเมือง มาช่วยดูแลม้า มาเริ่มต้นชีวิตใหม่

ฉันลูปจุมูกแสนนุ่มนวลของบลิส จนถึงตอนนี้ ม้าเป็นเพียงอย่างเดียวเท่านั้นที่ได้ติดกับฉัน

บทที่ 2

"สินี่เข้ากันดีมัยมิลลา"

เสียงแหลมสูงของเคย์ลีดังอยู่ใกล้หูฉันมาก ทำให้ดิ้งฉันออกมาจากความทรงจำถึงพ่อ ความทรงจำดีๆ เรื่องหนึ่ง

พ่อกำลังเดินไปตามเพนน์สแลนดิง* มือจูงมือแม่ ขณะที่ฉันวิ่งนำหน้า ฝ้าใสใจบรรดานักท่องเที่ยว ผู้คนเล่นสเก็ต เรือที่มีชื่อเสียงในประวัติศาสตร์ และกลิ่นอับของแม่น้ำเดลาแวร์ อากาศเย็นยะเยือกทั้งๆ ที่ฉันสวมถุงมือสีแดงแบบสีน้ำรวมกันแยกกับนิ้วหัวแม่มือแต่เสียงหัวเราะลั่นของพ่อทำให้ฉันอบอุ่น

พอฉันลืมตาขึ้นและเห็นการตกแต่งสีน้ำตาลกับน้ำตาลทองในร้านเคลียร์วอเตอร์ แครีควีน ความรู้สึกสูญเสียก็ฉีกผ่านร่างฉัน ย้อนกลับไปในความทรงจำนั้น ฉันรู้สึกว่าเป็นที่รัก รู้สึกผูกพัน เป็นความรู้สึกที่หาได้ยากจากร้านอาหารจานด่วนในเมืองที่ไม่คุ้นเคย

เคย์ลีกระดิกเล็บมือสีชมพูสุดแสนสลบม่วงสุดสวยอยู่ใต้จมูกฉัน ทำได้ะล้นไปหมดเพราะความตื่นเต้นกระตือรือร้น ฉันพยายามคลายมือที่กำลังไฉนออก

* Penn's Landing บริเวณริมน้ำเดลาแวร์ ใจกลางเมืองฟิลาเดลเฟีย รัฐเพนซิลเวเนีย ตั้งตามชื่อวิลเลียม เพนน์ ผู้สร้างเมืองเพนซิลเวเนียซึ่งนำเรือมาจอดบริเวณนี้เมื่อปี ค.ศ. 1682

Mila 2.0 ตอน หนี

และสะกดกลืนแรงกระตุ้นไม่ให้ปิดเล็บสี่ส้นนั้นออกไป

"สวยมากใช้มั้ย" ตามแบบฉบับของเคย์ลีนั่นแหละ เธอขัดจังหวะแล้วก็ตอบคำถามของตัวเองก่อนที่ฉันจะมีโอกาสพูดด้วยซ้ำ

"ยอดมากเลยละ" เอลล่าตอบมาจากฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ ความกระตือรือร้นอย่างแท้จริงทำให้ใบหน้าเรียวเงียบขรึมของเธอสดใสขึ้น

"ยอดมาก" ฉันพูดซ้ำ ความจริงแล้วฉันไม่ได้สนใจสียาทาเล็บกับสีเคลือบชั้นบนนั้นเลยสักนิดด้วยซ้ำ "แปลเป็นที่นิ้วก็ย่นนั้นมาได้ยังไงนะ"

เคย์ลีหยุดกระดิกนิ้ว ขมวดคิ้วขณะตรวจดูนิ้วเล็กๆ ที่มีมือทั้งสองข้าง หรือตามองเส้นสีขาวยกัลสีข้อนิ้วแรกที่ฉันสังเกตเห็น "เล็กๆ นี้นะหรือ ไม่รู้สิ" เธอยกไหล่ "ฉันอาจจะทำเข็มตำตอนละเมอ หวังว่าฉันจะอยู่ในอาการโคม่า แล้วก็ตื่นขึ้นมาที่ไหนสักแห่งที่ไม่ใช่เคลียร์วอเตอร์ละมั้ง"

เอลล่าถอนหายใจมาจากฝั่งตรงข้ามโต๊ะ "อย่าลืมเจ้าชายกับจูบวิเศษนะ"

"อย่างกับฉันจะลืมมันนั่นแหละ" เสียงพ่นลมออกทางจมูกแบบใส่อารมณ์เกินจริงทำให้เอลล่าระเบิดหัวเราะออกมา แม้แต่ฉันก็กลืนยิ้มไม่ได้

ตั้งแต่วันแรกที่ฉันเจอเคย์ลี แดเนียลส์เมื่อสี่สัปดาห์ก่อน เธอก็พูดเร็วปรือแบบนี้แหละ เคย์ลีเป็นคนแรกในโรงเรียนที่แนะนำตัวเองกับฉัน คนคล่องแคล่วตกกระขาสวยในรองเท้าบูตส้นสูง หลังจากเกาะแขนฉันในช่วงโหมงอบรมแล้ว เธอก็แทบจะลากฉันไปนั่งข้างโต๊ะเธอ

ฉันจำคำพูดทุกคำที่เคยคุยกันได้

'เธอชื่อมิล่า เดลลีสที่เพิ่งย้ายมาอยู่บ้านพักแขกที่กรีนวู้ด แรนช์ ที่มาจากฟิลาเดลเฟียใช้มั้ย โอ พระเจ้าช่วย ฟิลาเดลเฟียต้องตื่นเดินกว่าที่นั่นพันล้านเท่าแน่เลย ฉันชื่อเคย์ลี แดเนียลส์ ฉันจะบอกทุกอย่างที่เธอต้องรู้เกี่ยวกับเคลียร์วอเตอร์เอง แต่ก็โชคร้ายหน่อยนะ มีไม่เยอะหรอก อย่างแรกและสำคัญที่สุดก็คือเราต้องการหนุ่มๆ เพิ่ม หนุ่มๆ จ๊ะ'

ทันทีที่เธอหยุดพักหายใจ ฉันก็แก้ชื่อตัวเองให้ถูกต้อง พอกับแม่เรียกชื่อมิล่า ลานาของฉันให้สั้นลงเป็นชื่อเล่นว่ามิล่าหลายปีมาแล้ว จากนั้นก็ปล่อยให้

เคย์ลีพูดน้ำไหลไฟดับใส่ฉันไปเรื่อยๆ ฉันออกจะชอบความเอะอะวุ่นวายของเธอด้วยซ้ำ

"ตกลงมีอะไรด่วนหรือ" กลับมาสู่ความเป็นจริง น้ำหอมกลิ่นวานิลลาสกายส์ของปาร์คเกอร์นำหน้าเสียงฝีเท้าลงบันไดในรองเท้าส้นสูงปริ๊ดของเจ้าตัว แล้วโยนกระเป๋าต๋องคีมี่ชายฟุ่ห้อยลงบนโตะอย่างไม่สนใจ เกือบจะบิดเอาถ้วยบลิตซาร์ดรสบัตเตอร์ฟิงเกอร์ของเอลล่าลุ่มก่อนจะทรุดตัวลงนั่งข้างเธอ

ปาร์คเกอร์หรือ เคย์ลีชวนปาร์คเกอร์มาด้วย ฉันพยายามจะไม่ตรงออกมา เคย์ลีเคาะเล็บสีชมพูสุดแสบกับแก้วโค้กโพลต "เอ้อ หวัดดี...ไอศกรีมมัย" แต่ฉันมองเห็นทางหน้าต่างว่าเธอพยักพยิตมาทางฉันแบบไม่แนบเนียนเท่าไร "อะฮ้า" เอลล่าร้องอย่างรู้กัน ก่อนที่พวกนั้นจะส่งรอยยิ้มสงสารมาที่ฉัน ฉันถูกรองเท้าในก็กับพื้นเหนียวเหนอะหนะได้โตะ นึกอยากไถลตัวลงไปอยู่ที่พื้น เคย์ลีเล่นลูกไม้กับฉันแล้ว การมาแค่รีควินครั้งนี้ไม่ใช่เพราะเธออยากกินไอศกรีมชิ้นมากะทันหันหรอก นี่แทบจะร้องประกาศถึงการเป็นคนกลางไกลเกลี่ยเลยที่เดียว

มิลา เดลลี เด็กผู้หญิงที่ทุกคนเวทนา นั้นแหละฉันล่ะ ยิ้มเวทนาพวกนั้นจะตามหลังฉันมาเมื่อผู้คนรู้เรื่องพอ รวมทั้งความกระอักกระอ่วนของพวกเรา เพราะไม่รู้จะพูดอะไร รวากับกลัวว่าคำพูดผิดพลาดจะทุบฉันให้เหมือนทุบกระจกแตก และไม่มีใครอยากรับหน้าที่เก็บชิ้นส่วนเหล่านั้น

ฉันถูกรองเท้าผ้าใบกับพื้นอีกขณะพยายามอย่างหนักที่จะไม่ให้ตัวเองดูประมาทและแตกง่าย แต่เนื่องจากไม่แน่ใจว่าทำสำเร็จหรือไม่ ฉันก็เลยใช้วิธีที่ตรงลงไปคือเบี่ยงเบนความสนใจ

"ฉันชอบที่เธอตัดผมมานะปาร์คเกอร์"

ปาร์คเกอร์ตัวดีมือไปจับปลายผมสีทองซึ่งรีดตรงอย่างประณีต แต่แทนที่จะทำท่าภาคภูมิใจตามที่ฉันคาดไว้ เธอกลับขมวดคิ้วหน้าหน้า "เฮอะ สวโสดผิวขาว เลสส์เส็มออกไปแค่หนึ่งส่วนสี่นิ้วเท่านั้นเอง"

เคย์ลีโบกมือไม่รับฟังคำบ่นของปาร์คเกอร์ "เฮ้อ เอะเอะน่า ถ้าไม่มี

Mila 2.0 ตอน หนี

ใครลั้งเกดเธอก็คงโกรธเหมือนกันนั่นแหละ" เคย์ลีพูด เลื่อนแก้วโตเอ็ดได้กำข้ามโต๊ะไป "นี่ เธอต้องได้กาเฟอีนเสียหน่อยนะ"

"เธอนี่ประเสริฐจริงๆ"

"ฉันรู้"

ขณะมองดูการโต้ตอบนั้น รอยยิ้มขอบคุณที่ฉันส่งให้เคย์ลีจากการที่เธอช่วยฉันไว้ก็จางหายไป จะต้องเป็นแบบไหนกันนะถึงจะมีเพื่อนที่รู้จักเราดีเสียจนสั่งอาหารให้เราได้ ถึงตรงนี้นั้นก็แทบจะสั่งให้ตัวเองไม่ได้ทีเดียว

"เออละ ฟังนะ..." เคย์ลีเริ่มพูด

เสียงเอี้ยดของประตูเลื่อนชัตจิ้งหะวะเคย์ลี กลิ่นย่างมะตอยและปุยคอกปะปนกับกลิ่นไก่ทอดและไขมันสัตว์อยู่ครู่หนึ่ง หนูมวีย์รุ่นสองคนเดินเข้ามาคนหนึ่งผมทอง มีปานรูปตัวยูเล็กๆ บนหน้าผาก อีกคนผมสีน้ำตาลเข้ม มีรอยเปื้อนเล็กๆ สีแดงที่ปากเสื้อเชิ้ต

ลูกค้าคนที่สิบและสิบเอ็ดนับตั้งแต่เราเข้ามาที่นี่

"อ้อ แค่มองทอมมีก็...รองเท้าบูตหุ้มข้อทั้งเก้าทั้งสกปรกนั่นนะ" เคย์ลีพูด ย่นจมูกที่งุ้มนิดหน่อยและพูดเสียงดังพอจะได้ยินท่ามกลางเสียงหึ่งของเครื่องผสมอาหาร "แย่มาก ถือเป็นกาสรบประมาทห้าทุกแห่งเลยนะ แจ็คสันก็ไม่ได้ดีกว่าสักเท่าไรหรอก รู้มั๊ย เขาวางแผนว่าเรียนจบแล้วจะอยู่ที่นี้ จะได้ช่วยพ่อแม่ทำธุรกิจร้านของพวกเขาซะ เห้ยชะมัด"

เอลล่ากับปาร์คเกอร์พยักหน้าเห็นด้วย

"แล้วแจ็คสันยังแต่งตัวเหมือนเป็นสมาชิกผู้ก่อตั้งของสโมสรคาร์ฮาร์ด ยอดเสื้อแห่งสปีดาร์ท" เคย์ลีพูดต่อทันที ก่อนจะทำให้โต๊ะสั้นจากการทำตัวลั่นสะท้านเกินพอดีตามแบบของเธอ "เสื้อมีตราโลโก้ก็...ไม่เอาไหนเหมือนกัน"

ฉันพยายามปลุกความรังเกียจโลโก้สีเหลืองบนเสื้อของแจ็คสันด้วย แต่กลับเห็นพ่อกำลังเชียร์ทีมฟิสต์อยู่ในห้องนั่งเล่นเก่าของเรา พ่อสวมเสื้อยืดสีแดง มีโลโก้รูปตัวพีประดับประดาอยู่ที่มุมบนขวา

ฉันดึงแขนเสื้อสักหลาดอ่อนของพ่อมาคลุมมือไว้ หนูเอ็ดผ้าเก่ากับนิ้วมือ

ตอนนี้ฉันรู้สึกคุ้นเคยกับเนื้อผ้ามากแล้ว อาจจะมีติดตัวก็ได้ พ่ออายุสี่สิบสาม
ตอนที่ตายเมื่อสามสิบห้าวันก่อน แต่สิ่งที่เหลือไว้ให้ฉันมีแค่เสื้อตัวนี้กับความ
ทรงจำหยิบมือหนึ่งเท่านั้น ซึ่งไม่เพียงพอเลย

แขนเสื้อหลวมโพรกที่ถูกกระตุกอย่างเอาจริงทำให้ฉันหันไปมอง และเห็น
เคย์ลีกำลังจ้องฉันอยู่ ทุกคนกำลังจ้องมองฉัน

"อะไร"

เคย์ลีเหลือบมองมือที่มีแขนเสื้อคลุมอยู่ของฉัน กระแอมอะแ่มแบบ
ไม่สุภาพเลย แล้วก็ยิ้มแบบร่าเริงที่สุดให้ฉัน "เราพาเธอมาที่นี่เพราะคิดว่าเธอ
น่าจะออกมาข้างนอกให้มากขึ้นอีกหน่อยนะ"

เอลล่าพยักหน้าขณะที่เคย์ลีพูดต่อไป "เธอก็รู้ หยุดพักจากฟาร์ม จากแม่..."

"เสื้อนั้น" ปาร์คเกอร์พิมพ์เสียงกระซิบ

ฉันตัวแข็ง แต่ดูเหมือนจะไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเธอพูดอะไร

"...จากเรื่องทั้งหลาย" เคย์ลีพูดต่อจนจบประโยค

การตายของพ่อ เรื่องทั้งหลายสรุปออกมาได้อย่างนั้น

ฉันรู้สึกเหมือนม้านั่งพลาสติกกลายเป็นกับดักขึ้นมาทันที ในที่สุดฉันก็ทำ
ผิดพลาดไปแล้ว ผิดที่คิดว่าการออกมาข้างนอกกับเคย์ลีหรือกับใครก็ตามจะช่วย
ได้ และหากฉันกลับไปฟาร์ม พวกม่ายก็คงไม่คิดว่าจะช่วยเหลือฉันได้ด้วย
บลีซชาร์ดเหมือนกัน

ฉันตัวเกร็งขึ้นทันทีที่ความคิดนั้นก่อตัวขึ้น อย่างน้อยพวกเขาก็พยายาม
นะ โอเค ปาร์คเกอร์ไม่เท่าไร แต่เคย์ลีพยายาม แล้วเอลล่าก็อยู่เฉยๆ ไม่
ก่อนกวนสถาณการณ์

พวกเขาพยายามแล้ว เพียงแต่พวกเขาไม่เข้าใจ

"ขอบใจ" ฉันพิมพ์ออกมาในที่สุด ได้แต่นึกอยากให้พวกเขาเฝ้าความสนใจ
ไปที่อย่างอื่นซึ่งไม่ใช่ฉัน

โชคช่วยจริงๆ ประตุตรงด้านข้างพนักงานเก็บเงินเปิดออกดั่งเอี้ยดอีกครั้ง
"นั่นใครนะ" ฉันถามขึ้น นึกขอโทษเจ้าตัวอยู่ในใจที่ใช้เขาเบี่ยงประเด็นในหัวข้อ

Mila 2.0 ตอน หนี

นี่ เขาเดินช้าๆ เข้ามาในร้าน รูปร่างสูง ผอม ผมสีเข้มเป็นลอนหนา

ตาสีน้ำตาลของเคย์ลีเบิกกว้าง "ไม่รู้สิ แต่เจ๋งชะมัดเลย...ฉันก็อยากรู้"

ปาร์คเกอร์แก้มทำท่าหวาด "เธอก็พูดอย่างนั้นกับหนุ่มทุกคนที่ไม่ใช่คนที่นี่ แล้วก็ยังมีชีพจรอยู่นั้นแหละ ความจริงแล้ว ไม่ต้องสนใจชีพจรถักก็ได้" แต่พอปาร์คเกอร์ยัดคอหันไปมองข้ามพนักที่นั่ง เธอก็ห่อปากแล้วผิวปากหรือเสียงเพี้ยนออกมา "ไม่เลวแฮะ"

เอลล่าไม่ยอมถูกทิ้งให้อยู่นอกกลุ่ม เธอยึดคอมองไปที่ผู้มาใหม่ซึ่งตอนนี้กำลังสั่งอาหารกับพนักงานสาวหน้าเป็นลิว "เขาอาจจะมาจากแอนแนนเดลก็ได้ นะ" เธอเอ่ยชื่อโรงเรียนถัดไปที่ใกล้ที่สุด

ฉันส่ายหัว "ตอนสั่งอาหารเขาบอกว่าเพิ่งย้ายมาที่นี่"

ปาร์คเกอร์ส่งยิ้มด้วยริมฝีปากเคลือบลิปกลอสสีชมพูให้ฉันขณะหมุนหลอดในแก้วไดเอต์โค้ก เขามักจะคนหลอดสามรอบก่อนดูดเสมอ "ไซลี อย่างกับเธอ ฟังออกจากตรงนั้นมาถึงนี้นั้นแหละ"

"มิลลาเขาเงิบ แต่เขาช่างสังเกตุอะไรต่ออะไร" เคย์ลีพูด ช่วยผ่อนคลายสถานการณ์จากคำพูดของปาร์คเกอร์ จากนั้นก็หัวเราะ "แต่มิลลาอาจจะมีเครื่องช่วยฟังเทคโนโลยีสูงซ่อนอยู่ในนั้นก็ได้นะ" นิ้วเธอเอ๋อมมาคิงต่งหูฉันอย่างล้อเล่น แล้วความรู้สึกนั้นก็ทำให้เกิดภาพขึ้นเป็นชุด

ผนังสีขาว ภาพพราห์เลี่ยนของผู้ชายสวมเสื้อคลุมสีขาวที่ใช้ในห้องทดลอง นิ้วมือของเขายื่นออกมาและทิ่มเข้ามาในหูฉัน

ฉันฟุ้งตัวหนี ทำให้โต๊ะโยกและถ้วยบลัชชาร์ทของฉันล้ม ฉันลุกออกจากโต๊ะไปยืนก่อนจะรู้ว่าตัวเองเคลื่อนไหวด้วยซ้ำ

"พระเจ้า มิลลา อย่าซักระตุกหน้อยเลย" ปาร์คเกอร์ตวาด "ถามจริง ๆ นะ ใครช่วยบอกฉันหน่อยเถอะว่าเราออกมาเกี่ยวกับเธอทำไม"

"หุบปากนะปาร์คเกอร์...มิลลาเจ๋งออก ฉันหมายถึงเขามาจากฟิลาเดลเฟีย นะ ช่วยบอกอีกทีสิว่าเธอเกิดที่ไหน อ้อ ไซแล้ว...เคลียร์วอเตอร์"

ฉันยืนอยู่ข้างโต๊ะ มินง เป็นครั้งแรกที่ปาร์คเกอร์พูดถูก ฉันทำเหมือน

คนชักกระตุก ดูจากสายตาที่จ้องมองและเสียงหัวเราะคิกคักจากทั้งร้านแล้ว
คนอื่น ๆ ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน รวมทั้งหนุ่มคนใหม่นั้นด้วย จากทางข้าง
พนักงานคิดเงิน เขามองมาที่ฉันอย่างพินิจพิจารณา ดวงตาสีฟ้าอ่อนจางมาก
จนเกือบจะเหมือนโปร่งแสง

รอยยิ้มก่อนตัวขึ้นบนจุกของเคย์ลีขณะที่เธอยื่นมือทั้งสองข้างมาทางฉัน
แล้วแบมือออก "สาบานได้เลย ฉันไม่รู้ว่าเธอบ้าจี้ที่หู่ ฉันจะไม่แตะต้องหู่เธอ
อีกแล้ว ลัญญา แต่พยายามอย่าทำให้เราดูไม่เข้าท่าต่อหน้าหนุ่มน่ารักได้มัย"

ฉันผินยิ้ม ทรวดตัวกลับลงไปนั่งที่โต๊ะ ถึงจะอยากอธิบายว่าเกิดอะไรขึ้น
แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะฉันก็ไม่รู้อะไรเลยสักนิดเดียว เว้นเสียแต่ว่าจะต้อง
มีอะไรเกี่ยวข้องกับโรงพยาบาล หลังจากไฟไหม้บางที่หมออาจจะทำอะไรสักอย่าง
กับหู่ของฉันมั้ง

เสียงหัวเราะคิกคักของเอลล่าช่วยฉันไว้ "เฮ้ หนุ่มหน้าใหม่นั้นยังมองมา
ทางนี้นะ"

"ต้องขบใจมิล่า ทุกคนยังมองมาทางนี้" ปาร์คเกอร์พึมพำ แต่แน่นอน
หน้าของพวกเขาหันไปทางเขา

ยีนลีซิด...ตาของเขาสีเหมือนยีนลีซิด

เสื้อยืดแขนยาวสีขาวเข้ากับกางเกงขาสีเทา และที่เท้าของเขา...รองเท้า
ยี่ห้อแวนส์ลายตารางหมากรุกสีเทาสลัดดำ

"ไม่ใช่รองเท้าบูตหุ้มข้อ" ฉันตั้งข้อสังเกตเอาใจเคย์ลี

"นั่นแหละ อย่างแรกที่ฉันเห็นเลยละ"

ฉันกลืนยิ้ม แน่นนอน ส่วนฉันนะหรือ ฉันสังเกตเห็นหลายอย่างเช่นเคย์
รอยเคราสีเทาตามแนวขากรรไกรล่างของเขา ท่าทางที่เขาเอนตัวพิงเคาน์เตอร์
มั่นใจในตัวเองแต่สันโดษ ไหล่ห่อของเขาไม่เชิญชวนให้ใครเข้าไปคุยด้วย ริมฝีปาก
บนด้านซ้ายสูงกว่าอีกด้านเล็กน้อยทำให้ปากเขาไม่สมบุรณ์แบบแต่น่าสนใจ

พนักงานส่งเครื่องดื่มให้ และเขาก็เดินออกจากประตูไป

เคย์ลีทำลายความเงียบด้วยการทุบกำปั้นลงบนโต๊ะ ทำเอาแก้วของพวกเขา

Mila 2.0 ตอน หนี

ลอยขึ้นมาเล็กน้อย "นั่นแหละที่ฉันพูดถึง เลือดใหม่ที่เราต้องการให้มีที่เคสียร์วอเตอร์แท้ๆ เลย"

"แย่น้อยนะที่มีลากระโดดจากโต๊ะจนทำเขาตกใจหนีไปแล้ว" ปาร์คเกอร์ โจมตี

เคสียร์พูดแทรก ซึ่งให้เห็นว่าไม่ว่าจะดึงความสนใจแบบไหนก็ดีกว่าไม่ทำเลย ขณะที่การพูดคุยของสาว ๆ ดำเนินไปตั้งแต่เรื่องหนุ่มลึกลับจนถึงดาราชายคนโปรด ฉันก็ขอดูอยู่ในเสื้อเชิ้ตของพ่อ สายตาของฉันจับอยู่ที่หน้าต่าง แต่แทนที่จะเป็นภาพทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ ฉันกลับเรียกความทรงจำกลับมามากขึ้น ฉันเพิ่งมองภาพพ่อกับแม่กำลังยิ้มและแถมซอสมะเขือเทศที่จุ่มกินขณะที่เราช่วยกันทำพิซซ่า ภาพเราสามคนชดตัวเล่นไฟรั่มมีอยู่บนเก้าอี้หวมสีน้ำเงินเข้มของเรา

เคสียร์แก้มทำท่าเคลิบเคลิ้มชมมาที่ไหล่ฉันและขโมยภาพเหล่านั้นไป "โอพระเจ้า เขาหล่อมากเลยในหนึ่งมนุษย์หมาป่า นั่นนะ แต่ฉันยังชอบเขาจากเรื่องทริสตัน เจมส์ อันเดอร์เจจ ไชลเจอร์ มากกว่าอยู่ดี"

ฉันลุกขึ้นยืน คราวนี้อ่างตั้งใจ

"ฉันต้องไปแล้วล่ะ" ฉันพูด รู้ว่าแม่คงโกรธที่ฉันฝ่าฝืนกฎด้วยการเดิน แต่ฉันก็ไม่สนใจ

ฉันเดินออกไปก่อนที่เคสียร์จะบอกลาอย่างตกใจจบหรือปาร์คเกอร์ก่อกวนครั้งที่สอง แล้วฉันก็มาอยู่ข้างนอกตามลำพัง พ้นจากพวกสาว ๆ จากกลิ่นอาหารทอด จากคนแปลกหน้า จากโต๊ะพลาสติกและทุกอย่างที่ไม่ใช่ฟิลาเดลเฟีย

พ้นจากการขัดจังหวะใดๆ ที่จะมาขวางความทรงจำที่ฉันปล่อยให้เดินพาเหรดเข้ามาในหัวฉัน

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)